

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 194/09-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júna 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. R. a Z. R., obaja t. č. vo väzbe, zastúpených advokátom JUDr. M. B., M., ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VII/1Gv 28/08 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tošs 3/2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. R. a Z. R. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. marca 2009 doručená sťažnosť Ing. M. R. a Z. R., obaja t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. M. B., M., ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom

Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. VII/1Gv 28/08 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tošs 3/2009 v súvislosti s rozhodovaním o ich žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia boli uzneseniami vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky, Úradu boja proti korupcii Žilina - Stred sp. zn. ČVS: PPZ/8/BKP-S-2008 zo 14. novembra 2008 obvinení zo spáchania zločinov subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, 2 a 5 Trestného zákona a iných trestných činov v spojení s § 20 Trestného zákona. Následne sudca Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špeciálny súd“) uznesením sp. zn. BB-Tp 47/08 z 27. novembra 2008 rozhodol o vzatí sťažovateľov do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Dňa 23. decembra 2008 bola špeciálnej prokuratúre doručená žiadosť sťažovateľov o prepustenie z väzby na slobodu, pričom právny zástupca sťažovateľov urgoval 21. januára 2009 na špeciálnej prokuratúre „*urýchlené rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby...*“.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že špeciálna prokuratúra doručila svoje negatívne stanovisko k žiadosti sťažovateľov špeciálnemu súdu 21. januára 2009, ktorý 28. januára 2009 na verejnom zasadnutí rozhodol o prepustení sťažovateľov z väzby na slobodu. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažnosť prokurátor, o ktorej rozhodol najvyšší súd 11. februára 2009 tak, že napadnuté uznesenie špeciálneho súdu zrušil a žiadosť sťažovateľov o prepustenie z väzby zamietol.

Na tomto základe sťažovatelia konštatujú, že „*Celé konanie o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu teda začalo dňa 23. 12. 2008... a skončilo 11. 2. 2009... teda trvalo 50 dní. Z toho konanie pred Úradom špeciálnej prokuratúry GP SR trvalo od 23. 12. 2008 do 21. 1. 2009, t. j. 30 dní, konanie pred Špeciálnym súdom v Pezinku a Najvyšším súdom SR v Bratislave trvalo od 21. 1. 2009 do 11. 2. 2009, t. j. 22 dní.*

Prokurátor Úradu Špeciálnej prokuratúry nečinnosť tohto úradu v dobe od 23. 12. 2008 prinajmenšom do 16. 1. 2009 (dátum uvedený na vyjadrení k žiadosti sťažovateľov o prepustenie z väzby na slobodu) neospravedlnil žiadnymi relevantnými skutočnosťami. Ďalším porušením povinností prokurátora bolo, že na verejné zasadnutie Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica dňa 28. 1. 2009 nezabezpečil riadne predloženie vyšetrovacieho spisu tak, aby mal súd pri rozhodovaní o žiadosti obvinených o prepustenie z väzby na slobodu v zmysle § 72 ods. 4 Tr. por.

Neprimeranú dĺžku konania o žiadosti o prepustenie sťažovateľov z väzby ako aj závažné pochybenie prokurátora pri predkladaní vyšetrovacieho spisu súdu, Najvyšší súd SR nebral do úvahy ako porušenie základných práv sťažovateľov.“

Sťažovatelia tvrdia, že postupmi špeciálnej prokuratúry a najvyššieho súdu došlo k porušeniu ich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, a navrhujú, aby ústavný súd o ich sťažnosti rozhodol tak, že vysloví porušenie týchto práv, prizná im primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 €, ako aj trovy právneho zastúpenia v sume 245,70 €.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovatelia sa sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy „a podľa čl. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“ postupom špeciálnej prokuratúry a najvyššieho súdu pri rozhodovaní o ich žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu doručenej špeciálnej prokuratúre 23. decembra 2008 z dôvodu neprimeranej dĺžky konania pred oboma označenými orgánmi.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom sťažovateľov, ktorí sú v tomto prípade zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom. Úlohou sťažovateľov, resp. ich právneho zástupcu bolo presne označiť ustanovenie Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré malo byť podľa ich tvrdenia porušené. Keďže sťažovatelia tak neurobili (pozri už citovaný text, pozn.), ústavný súd preskúmaval ich sťažnosť len v rozsahu namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

V čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa základného práva na osobnú slobodu, je obsiahnuté aj právo obvineného podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba

nezákonná. Zároveň je v nich obsiahnuté právo obvineného nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú (resp. primeranú dobu) alebo byť prepustený počas konania, pokiaľ by mala byť táto doba prekročená (pozri napr. nález III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 226/07).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu požiadavka, aby vzhľadom na všetky okolnosti prípadu trvanie väzby neprekročilo nevyhnutnú dobu, vyžaduje preveriť nielen existenciu a relevantnosť dôvodov väzby, ale aj doterajší postup orgánov činných v trestnom konaní. Základné právo na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy môže byť totiž porušené aj tým, že orgány činné v trestnom konaní nepostupujú v trestnom konaní v čase, keď je obvinený vo väzbe, s osobitnou starostlivosťou a urýchlením (napr. II. ÚS 55/98).

Vo veciach, v ktorých sa ústavný súd zaoberal požiadavkou neodkladnosti a urýchlenia rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, konštantne pripomínal, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenia posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (napr. III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (m. m. III. ÚS 126/05, IV. ÚS 181/07).

Požiadavke rozhodovať neodkladne a urýchlene o žiadostiach obvinených o prepustenie z väzby na slobodu zodpovedá aj jedna zo základných zásad trestného konania vyjadrená v § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého „Ak tento zákon neustanovuje inak, orgány činné v trestnom konaní a súdy konajú z úradnej povinnosti. Väzobné veci sú povinné vybavovať prednostne a urýchlene.“.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej

neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Na účel preskúmania opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľov si ústavný súd vyžiadal spis špeciálnej prokuratúry sp. zn. VII/1 Gv 28/08 a spis špeciálneho súdu sp. zn. BB-Tp 47/08, ako aj vyjadrenie generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“).

Vyjadrenie generálneho prokurátora č. k. VII/1 Gv 28/08-65 zo 6. apríla 2009 bolo ústavnému súdu doručené 17. apríla 2009. V tomto vyjadrení sa okrem iného uvádza:

«Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky bola dňa 23. 12. 2008 doručená žiadosť zo dňa 18. 12. 2008 obhajcu obvinených JUDr. M. B. o prepustenie z väzby na slobodu. Zo žiadosti okrem iného vyplývalo, že obvinení žiadajú o prepustenie z väzby na slobodu preto, lebo počas vyšetrovania už boli vypočutí svedkovia, u ktorých malo dôjsť k pokusu o ich ovplyvnenie z strany obvinených, čím dôvody kolúznej väzby už pominuli.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR na základe žiadosti krátko po vianočných sviatkoch a po uplynutí pracovného pokoja požiadal príslušného vyšetrovateľa o predloženie vyšetrovacieho spisového materiálu za účelom jeho preskúmania a posúdenia dôvodov trvania väzby.

Vyšetrovací spis z Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Stred, Žilina pod ČVS: PPZ-8/BPK-S-2008 na Úrad špeciálnej prokuratúry GP SR bol doručený dňa 09. 01. 2009. Následne predmetná trestná veci bola pridelená ďalšiemu prokurátorovi Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR dňa 12. 01. 2009.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR po preskúmaní vyšetrovacieho spisu dospel k záveru, že dôvody kolúznei väzby u obvinených sťažovateľov Z. R. a Ing. M. R. podľa § 71 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku trvajú naďalej aj napriek tomu, že počas vyšetrovania už boli vypočutí svedkovia, u ktorých malo dôjsť k pokusu o ich ovplyvnenie z strany obvinených, ako aj napriek tomu, že sú vo vyšetrovaní priebežne a bez prietáhov vypočúvaní ďalší svedkovia. Z obsahu dôkazov zabezpečených v priebehu vyšetrovania vyplývajú nielen skutočnosti zakladajúce dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestnej činnosti obvinených, ale aj konkrétne konanie oboch obvinených, ktorým ovplyvňovali svedkov v snahe mariť vyšetrovanie. V tomto prípade sa teda nejedná o dôvodné podozrenie z ovplyvňovania svedkov, ale o jednoznačné konania, ktoré už boli konkrétnym ovplyvňovaním svedkov.

V súvislosti s ustanovením § 71 odsek 1, písmeno b) Trestného poriadku, keď ide o tzv. kolúznu väzbu, pod pojmom „pôsobenie na svedkov“ sa rozumie snaha obvineného ovplyvniť tieto subjekty trestného konania, aby vypovedali v rozpore so skutočnosťou a spôsobili tým nesprávne zistenie skutkového stavu. Zákon pritom nerozlišuje ovplyvňovanie svedkov, ktorí už podali výpoveď, alebo ešte nie.

Vzhľadom k tomu, že Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR nevyhovel žiadosti obhajcu obvinených o prepustenie sťažovateľov Z. R. a Ing. M. R. z väzby na slobodu, dňa 16. 01. 2009 v intenciách § 79 odsek 3 Trestného poriadku túto žiadosť predložil na Špeciálny súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica sudcovi pre prípravné konanie so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie, ktoré bolo doručené sudcovi pre prípravné konanie dňa 21. 01. 2009. O žiadosti o prepustenie z väzby bolo rozhodnuté teda od 23. 12. 2008 do 16. 01. 2009 po predložení a preskúmaní vyšetrovacieho spisu v primeranej lehote v súlade so zásadou urýchleného a prednostného vybavovania väzobných vecí. Dĺžka doby rozhodovania prokuratúry o žiadosti sťažovateľov o prepustenie z väzby síce nebola optimálna vzhľadom na vyššie uvádzané objektívne skutočnosti, rozhodne však neodôvodňuje záver o vyslovení porušenia označených práv sťažovateľov.

V zmysle ustanovenia § 79 odsek 1 Trestného poriadku v nadväznosti na odsek 2 tohto ustanovenia skúma prokurátor v každom období prípravného konania trvanie dôvodov väzby, v prípade, že dôvod väzby pominie alebo uplynie lehota uvedená v § 76

odsek 6 alebo 7, alebo § 78, rozhodne prokurátor o prepustení obvineného na slobodu. Skutočnosť, že sa skutkový a právny názor prokuratúry týkajúci sa rozhodovania v zmysle § 79 odsek 1 Trestného poriadku nestotožňuje s názorom sťažovateľa, nemožno kvalifikovať v žiadnom prípade ako nečinnosť, teda prietahy v konaní. Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov neobsahuje záruku, že sa konajúci orgán stotožní so subjektívnymi skutkovými a právnymi názormi sťažovateľa a rozhodne podľa jeho predstáv.

Na verejnom zasadnutí konanom dňa 28. 01. 2009 sudca pre prípravné konanie Špeciálneho súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica uznesením sp. zn. BB-Tp 47/08 podľa § 79 odsek 3 Trestného poriadku obvinených sťažovateľov Z. R. a Ing. M. R. prepustil z väzby na slobodu. Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR, ktorú zdôvodnil dňa 03. 02. 2009.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3 Tošs 3/2009 zo dňa 11. 02. 2009 podľa § 194 odsek 1, písmeno a) Trestného poriadku vyhovel sťažnosti prokurátora a zrušil uznesenie Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB-Tp 47/08 z 28. 01. 2009, ktorým sudca pre prípravné konanie prepustil obvinených Ing. M. R. a Z. R. z väzby na slobodu a ponechal ich vo väzbe z dôvodu § 71 odsek 1, písmeno b) Trestného poriadku.

Zhrnúc uvedené možno urobiť záver, že z pohľadu sťažovateľov nedošlo k porušeniu ich základných práv. Doba trvania konania o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu koncom roka 2008 a začiatkom roka 2009 na Úrade špeciálnej prokuratúry GP SR aj s prihliadnutím na dni pracovného pokoja bola objektívne primeraná. Sťažovateľom pritom nebolo odopreté ani právo na meritórne (vecné) preskúmanie dôvodov trvania väzby a aj samotné procesné rozhodnutia zodpovedali ustanoveniam Trestného poriadku...

Sťažovatelia namietajú porušenie svojich základných práv na ochranu osobnej slobody podľa článku 17 odsek 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd pri vybavovaní žiadosti sťažovateľov o prepustenie z väzby na slobodu. Sťažovatelia tvrdia, že o ich žiadosti o prepustenie z väzby z 23. 12. 2008 bolo pred Úradom špeciálnej prokuratúry GP SR rozhodnuté prinajmenšom dňa 21. 01. 2009, t. j. 30 dní a pred Špeciálnym súdom v Pezinku a Najvyššom súde SR v Bratislave od 21. 1. 2009 do 11. 02. 2009, t. j. 22 dní, teda po 50 dňoch, v čom vidia porušenie svojich práv.

V neposlednom rade sťažovatelia namietajú aj tú skutočnosť, že prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR na verejné zasadnutie Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica dňa 28. 01. 2009 nezabezpečil riadne predloženie vyšetrovacieho spisu tak, aby mal súd k dispozícii pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľov o prepustenie z väzby na slobodu v zmysle § 72 odsek 4 Trestného poriadku v kompletnom stave.

Pre posúdenie požiadavky neodkladnosti a urýchlenia rozhodovania prokuratúry a všeobecných súdov o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, je potrebné zdôrazniť, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenia posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti. K porušeniu práv sťažovateľov v 50-dňovej lehote (od 23. 12. 2008 do 11. 02. 2009) rozhodovania o ich žiadosti o prepustenie z väzby v tomto prípade však rozhodne nedošlo. Takáto doba je na rozhodovanie Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR, Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica a Najvyššieho súdu v Bratislave, teda prokuratúry a dvoch stupňov súdov o žiadosti o prepustenie z väzby akceptovateľná a zjavne primeraná. Dĺžka rozhodovania bola spôsobená zároveň skutkovou aj právnou náročnosťou veci. Požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby preto spravidla môže zodpovedať lehota konania presahujúca na viacerých stupňov súdov dobu 50-tich dní. Kritériom je najmä intenzita, akou bolo zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým je zrejmé, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne nevedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

Čo sa týka výhrady sťažovateľov ohľadne nepredloženia kompletného vyšetrovacieho spisu na verejné zasadnutie Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica dňa 28. 01. 2009 je potrebné uviesť, že vyšetrovateľ vyšetrovací spis prokurátorovi Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR doručil dňa 09. 01. 2009 a z uvedeného dôvodu logicky nemohli byť predložené súdu výsluchy svedkov, ktorí boli vypočutí po uvedenom dátume. To že ich predložil obhajca obvinených má logické vysvetlenie preto, lebo obhajca sa zúčastňoval pri uvedených úkonoch. Zrejmé je teda, že prokuratúra v tomto smere nepochybila a postupovala v súlade s ustanovením § 72 odsek 4 Trestného poriadku, ktoré

upravuje povinnosť prokurátora v prípravnom konaní predkladať sudcovi pre prípravné konanie na rozhodnutie spolu s návrhmi, na podanie ktorých ho oprávňuje Trestný poriadok, a so žiadosťou obvineného o prepustenie z väzby, ktorej nevyhovel, originál alebo overený rovnopis celého spisového materiálu, získaného do tohto času.

Vyšetrovanie vzhľadom k väzbe sťažovateľov R., prebieha urýchlene a to výsluchy sú podľa možnosti vykonávané dva dni v týždni po päť svedkov, čo svedčí o tom, že obvinení nie sú držaní vo väzbe účelovo, ako aj o tom, že sa vyšetrovanie vykonáva intenzívne a bez akýchkoľvek prietahov. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že voči obvineným nebol porušený ani princíp proporcionality, pretože väzba obvinených je daným podmienkam úmerná.

Po preskúmaní sťažnosti Ing. M. R. a Z. R. v zastúpení advokátom JUDr. M. B. som preto toho názoru, že sťažnosť nie je opodstatnená.»

Ústavný súd po preskúmaní spisu špeciálnej prokuratúry sp. zn. VII/1 Gv 28/08 a spisu špeciálneho súdu sp. zn. BB-Tp 47/08 konštatoval, že priebeh konania opísaný vo vyjadrení generálneho prokurátora zodpovedá obsahu uvedených spisov.

Ešte pred predbežným prerokovaním ústavný súd zaslal vyjadrenie generálneho prokurátora na vedomie právneho zástupcovi sťažovateľov a vyzval ho, aby k nemu v určenej lehote zaujal stanovisko. Právny zástupca sťažovateľov túto možnosť nevyužil, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal len zo sťažnosti sťažovateľov, obsahu príslušných spisov špeciálnej prokuratúry a špeciálneho súdu, ako aj vyjadrenia generálneho prokurátora a na tomto základe dospel k týmto záverom:

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov postupom špeciálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VII/1 Gv 28/08

Z dokumentácie, ktoré si ústavný súd zadovážil, vyplýva, že špeciálna prokuratúra konala vo veci sťažovateľov od 23. decembra 2008, keď jej bola doručená ich žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, do 16. januára 2009, keď prokurátor špeciálnej prokuratúry rozhodol o tom, že nevyhovie žiadosti sťažovateľov, a preto podľa § 79 ods. 3

Trestného poriadku predložil túto žiadosť aj so svojím stanoviskom špeciálnemu súdu. V priebehu konania si špeciálna prokuratúra musela zadovážiť vyšetrovací spis, ktorý jej bol doručený až 12. januára 2009, pričom následne vo veci prokurátor špeciálnej prokuratúry urýchlene rozhodol (v priebehu štyroch dní).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd v zhode s generálnym prokurátorom konštatoval, že doba konania pred špeciálnou prokuratúrou o žiadosti sťažovateľov o ich prepustenie z väzby na slobodu nebola síce optimálna, ale vzhľadom na okolnosti prípadu, predovšetkým zložitost' trestnej veci sťažovateľov, ju nemožno považovať za tak neprimerane dlhú, že by bolo možné na tomto základe dospieť k záveru, že postupom špeciálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VII Gv 28/08 došlo k porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy. Pochybenia špeciálnej prokuratúry totiž podľa názoru ústavného súdu v danom prípade nedosahujú takú intenzitu, ktorá by umožňovala záver, že postup špeciálnej prokuratúry vo veci sťažovateľov nie je z ústavného hľadiska tolerovateľný.

Za zjavne neopodstatnenú ústavný súd vyhodnotil námietku sťažovateľov týkajúcu sa nepredloženia kompletného vyšetrovacieho spisu špeciálneho súdu s poukazom na relevantnosť argumentácie generálneho prokurátora uvedenej v jeho vyjadrení, podľa ktorej *„vyšetrovateľ vyšetrovací spis prokurátorovi Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR doručil dňa 09. 01. 2009 a z uvedeného dôvodu logicky nemohli byť predložené súdu výsluchy svedkov, ktorí boli vypočutí po uvedenom dátume“*.

2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tošs 3/2009

Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že najvyššiemu súdu bol spis so sťažnosťou prokurátora špeciálnej prokuratúry proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie špeciálneho súdu sp. zn. BB-Tp 47/08 z 28. januára 2009 predložený 3. februára 2009, pričom najvyšší súd o nej rozhodol uznesením sp. zn. 3 Tošs 3/2009 z 11. februára 2009 a špeciálnemu súdu spis vrátil 24. februára 2009.

Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd rozhodol vo veci do 8 dní od doručenia sťažnosti prokurátora špeciálnej prokuratúry, t. j. podľa názoru ústavného súdu rozhodol vo veci sťažovateľov urýchlene. Za týchto okolností ústavný súd konštatoval, že postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tošs 3/2009 nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.

Na tomto základe ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2009